

ИНЦИЛ БАШОРАТ:

Инчили марқӯс

Боби якум(1) 1. Ибтидои Инчили Исои Масеҳ, Писари Худо, 2. Чунон ки дар суҳафи анбиё навишта шудааст: "Инак, ман қосиди Худро пешопеши ту мефиристам, то роҳи туро пеши ту муҳайё кунад". 3. "Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи ўро рост кунед". 4. Яҳъёи таъмиддиханда дар биёбон зоҳир шуд ва барои омурзиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард. 5. Тамоми мардуми сарзамини яҳудо ва сокинони ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар рӯди ўрдун аз вай таъмид меёфтанд. 6. Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт, малах ва асали ёбой меҳўрд. 7. Ва мавъиза карда, мегуфт: "Аз паси ман тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки ҳам шуда, даволи пойафзоли ўро воз кунам; 8. "Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин ў шуморо бо рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод". 9. Дар он айём чунин воқеъ шуд, ки исо аз носираи ҷалил омада, дар ўрдун аз яҳъё таъмид ёфт. 10. Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта аст, ва рӯҳро, ки монанди кабудтаре бар ў нозил мешавад. 11. Ва овозе аз осмон даррасид: "Ту писари маҳбуби ман ҳастӣ, ҳусни таваҷҷӯҳи ман бар туст". 12. Пас аз он фавран рӯҳ ўро ба биёбон бурд. 13. Ва ў чиҳил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон ўро меозмуд; бо даррандагон рӯз мегузаронд, ва фариштагон ўро парасторӣ мекарданд. 14. Пас аз он ки яҳъё таслим карда шуд, исо ба ҷалил омад ва инчили малакути худоро мавъиза кард, 15. Ки вақт расидааст ва малакути худо наздик аст: "Тавба кунед ва ба инчил имон оваред". 16. Ва чун аз канори баҳри ҷалил мегузашт, шимъўн ва бародараш андриёсро дид, ки дар баҳр тўр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд. 17. Ва исо ба онҳо гуфт: "Маро пайравӣ кунед, ва ман шуморо сайёди мардум гардонам". 18. Дарҳол онҳо тўри худро монда, аз паи ў равона шуданд. 19. Чун аз он ҷо каме пеш рафт, яъқуб ибни забдой ва бародари вай юҳанноро дид, ки дар қайқ тўрҳои худро таъмир мекунанд, 20. Ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ забдойро дар қайқ бо коргарон гузошта, аз паи ў равона шуданд. 21. Ва онҳо ба кафарнаҳум омаданд; ва дере нагузашта ў дар рӯзи шанбе ба куништ даромада, ба таълим додан шурўъ намуд. 22. Ҳама аз таълими ў дар ҳайрат монданд, зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон. 23. Дар куништи онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръёд зада, гуфт: 24. "Туро бо мо чӣ кор аст, эй исои носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки ту кистӣ, эй қуддуси худо!" 25. Исо вайро манъ карда, гуфт: "Хомўш шав ва аз вай берун ой!" 26. Рӯҳи палид вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фаръёд заду аз вай берун шуд. 27. Ҳама ба воҳима афтоданд, ба дараҷае ки аз якдигар мепурсиданд: "Ин чист? Ин чў таълимоти навест, ки ў ба арвоҳи палид низ боқудратона амр мефармояд, ва онҳо ба ў итоат мекунанд?" 28. Ва овозаи ў зуд дар тамоми сарзамини ҷалил паҳн шуд. 29. Ва аз куништ баромада, дарҳол бо яъқуб ва юҳанно ба хонаи шимъўн ва андриёс омаданд. 30. Модарарўси шимъўн дар ҳолати табларза хобида буд; ва дарҳол ўро аз ин ҳолати вай хабардор карданд. 31. Ва ў наздик шуда, аз дасти вай гирифт ба барҳезонд; табларзаи вай дарҳол нест шуду вай ба парастории онҳо машғул гашт. 32. Бегоҳӣ, ки офтоб фурў рафта буд, ҳамаи беморон ва девонагонро назди ў оварданд. 33. Ва тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд. 34. Ва ў бисъёр касонро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтор буданд, шифо бахшид ва бисъёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, зеро ки масеҳ будани ўро медонистанд. 35. Пагоҳӣ, хеле бармаҳал хеста, берун рафт ва ба хилватгоҳе расида, дар он ҷо дуо гуфт. 36. Шимъўн ва касоне ки наздаш буданд, аз паи ў шитофтанд; 37. Чун ўро ёфтанд, гуфтанд: "Ҳама туро мечўянд". 38. Ў ба онҳо гуфт: "Ба деҳоти шаҳрҳои наздик биравем, то ки ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки ман барои ҳамин омадам". 39. Ва ў дар тамоми ҷалил дар куништҳои онҳо мавъиза менамуд ва девҳоро берун мекард. 40. Махавие назди ў омада, зорӣ кард ва зону зада гуфт: "Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ". 41. Исоро бар вай раҳм омад, дасти худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: "Меҳоҳам, пок шав!" 42. Баъд аз ҳамин сухан махав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид. 43. Ва ба вай чашм ало карда, дарҳол аз Худ дур намуд. 44. Ва ба вай гуфт: "Зинҳор, ба касе чизе магў, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва ба бадали пок шудани худ он чи мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад". 45. Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дараҷае ки ў дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр, дар ҷойҳои хилват рӯз мегузаронд. Ва мардум аз ҳар сў назди ў меоманданд.

Инчили марқӯс Боби дуҷум(2) 1. Пас аз чанд рӯз ӯ боз ба кафарнаҳум омад; овоза шуд, ки ӯ дар хона аст. 2. Дарҳол мардуми бисъёр ҷамъ омаданд, ба андозае ки назди дари хона низ дигар ҷой набуд; ва ӯ ба онҳо сухан мегуфт. 3. Ва назди ӯ бо мафлуҷе омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд; 4. Ва чун ба сабаби бисъёрии мардум ба ӯ наздик омада натавонистанд, боми он ҷоеро, ки ӯ буд, кушода шикоф карданд ва бистареро, ки мафлуҷ дар болояш хобида буд, поён фуруварданд. 5. Чун исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: "Эй фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуд". 6. Баъзе китобдонон, ки дар он ҷо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд, 7. Ки "чаро ӯ ин тавр куфр мекунад? Ҷуз худои ягона кист, ки гуноҳҳоро омурзида тавонад?" 8. Исо дарҳол бар тибқи рӯҳи худ даръёфт, ки онҳо чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: "Барои чӣ дар дили худ ин тавр андеша доред? 9. "Қадамаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд", ё гуфтани он ки "барҳез, бистари худро бардор ва равона шав"? 10. "Лекин то бидонед, ки писари одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад", - ба мафлуҷ гуфт: 11. "Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав". 12. Вай дарҳол барҳост ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва худоро сипоскунон гуфтанд: "Мисли инро ҳаргиз надидаем". 13. Ба боз ба канори баҳр рафт; мардум ба назди ӯ омаданд, ва ӯ онҳоро таълим меод. 14. Ҳангоми рафтаниш левӣ ибни халфойро дид, ки дар боҷгоҳ нишастааст, ва ба вай гуфт: "Аз паи ман биё". Вай барҳоста, аз паи ӯ равона шуд. 15. Ва ҳангоме ки ӯ дар хонаи вай нишаста буд, бисъёре аз боҷгирон ва гуноҳкорон низ бо исо ва шогирдонаш менишастанд; зеро ки бисъёр буданд, ва ӯро пайравӣ менамуданд. 16. Чун китобдонон ва фарисиён диданд, ки ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: "Чаро ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯраду менӯшад?" 17. Исо ин гапро шунида, ба онҳо гуфт: "На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд. Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам". 18. Шогирдони яҳъё ва фарисиён рӯза медоштанд. Ва назди ӯ омада гуфтанд: "Чаро шогирдони яҳъё ва фарисиён рӯза медоранду шогирдони ту рӯза намедоранд?" 19. Исо ба онҳо гуфт: "Оё аҳли кӯшики никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? То даме ки домод бо онҳост, наметавонанд рӯза доранд; 20. "Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт. 21. "Ҳеч кас ба ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад: зеро ямоқи нав аз чизи кӯҳна ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад. 22. "Ва ҳеч кас шароби навро ба машки кӯҳна намеандозад: зеро шароби нав машкро медарад; шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст". 23. Ва чунин воқеъ шуд, ки ӯ рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт, ва шогирдонаш дар аснои роҳ ба хӯшачинӣ сар карданд. 24. Фарисиён ба ӯ гуфтанд: "Бубин, онҳо дар рӯзи шанбе кореро чаро мекунанд, ки раво нест?" 25. ӯ ба онҳо гуфт: "Магар ҳаргиз нахондаед, ки довуд дар эҳтиёҷмандӣ чӣ кард, ҳангоме ки вай ва ёронаш гурусна буданд? 26. "Чӣ гуна вай дар айёми абъётори саркоҳин ба хонаи худо даромада, нони тақдимро хӯрд, ки хӯрдани он, ҷуз коҳинон, ба касе раво набуд, ва ба ёрони худ низ дод?" 27. Ба онҳо гуфт: "Шанбе барои инсон муқаррар шудааст, на инсон барои шанбе; 28. "Бинобар ин писари одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад".

Инчили марқӯс Боби сеюм(3) *Исо дар рӯзи шанбе дасти хушкшударо шифо медиҳад.* 1. Ва боз ба куништ даромад; дар он ҷо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт. 2. Ва аз паи ӯ мепоиданд, ки шояд вайро дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки ӯро айбдор кунанд. 3. Пас ба марди дастхушк гуфт: "Дар миёнҷо биист". 4. Ва ба онҳо гуфт: "Дар рӯзи шанбе қадам кор ҷоиз аст - неки кардан, ё бадӣ кардан? Ҷонеро наҷот додан, ё ҳалок кардан?" Лекин онҳо хомӯш монданд. 5. Ва ба онҳо бо ғазаб назар афканда ва аз саҳтдилиашон маҳзун гашта, ба он одам гуфт: "Дасти худро дароз кун". Чун дароз кард, дасташ шифо ёфт. 6. Фарисиён фавран берун рафта, бо ҳиродиён дар ҳаққи ӯ машварат намуданд, ки чӣ тавр ӯро ҳалок кунанд. *Фаъолияти Исо дар тамоми мамлакат вусъат меёбад.* 7. Лекин Исо бо шогирдонаш сӯи баҳр омад, ва мардуми бисъёре аз Ҷалил ва Яҳудо аз паи ӯ равона шуданд, 8. Ва аз Ерусалим, Адум ва он тарафи Ҷордан ва аз музофоти Сӯр ва Сидун издиҳоми бузурге, чун амалиёти ӯро шуниданд, назди ӯ омаданд. 9. Ва ба шогирдони худ фармуд, ки ба сабаби бузургии издиҳом қайқе барои ӯ муҳайё бошад, то ки ӯро фишор надиҳанд. 10. Зеро бисъёр касонро ӯ шифо дода буд, бинобар ин ҳар киро захме буд, назди ӯ мешитофт, то ӯро ламс кунад. 11. Ва арвоҳи палид, чун ӯро медиданд, пешаш меафтоданд ва фаръедзанон мегуфтанд: "Ту Писари Худо ҳастӣ". 12. Лекин ӯ онҳоро саҳт таъкид мекард, ки ӯро шӯҳрат надиҳанд. *Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар.* 13. Пас аз он бар фарози кӯҳе баромада, ҳар киро, ки хост, назди ӯ худ даъват намуд; онҳо назди ӯ омаданд. 14. Ва дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки ҳамроҳи ӯ бошанд, то

ки онҳоро барои мавъиза фиристад, 15. Ва онҳоро қудрати он бошад, ки беморонро шифо диҳанд ва девҳоро берун кунанд. 16. Ва таъин кард Шимъунро, ки Петрус ном ниҳод; 17. Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқубро, ки ба онҳо Бӯнарчис, яъне "писарони раъд" ном ниҳод; 18. Ва Андриёс ва Филиппус ва Барталмо ва Матто ва Тумо ва Яъқуб ибни Ҳалфой ва Таддо ва Шимъуни Қанно 19. Ва Яҳуди Исқарьютро, ки Ёро таслим кард. *Хешовандони Исо барои ӯ хавотир доранд.* 20. Ва чун ба хонае дароманд, боз мардум фароҳам омаданд, ба дараҷае ки онҳо фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд. 21. Ва хешони Ё, чун шуниданд, барои дастгир кардани Ё омаданд, зеро мегуфтанд, ки Ё беҳуд шудааст. *Китобдонон Исоро маломат мекунанд.* 22. Китобдононе ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки Ё Баал-Забул дорад ва ба воситаи калони девҳо девҳоро берун мекунад. 23. Пас онҳоро наздаш талабида, ба онҳо бо масалҳо сухан гуфт: "Чӣ гуна метавонад шайтон шайтонро берун кунанд? 24. "Агар салтанате бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, он салтанат устувор истода наметавонад; 25. "Ва агар хонае бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, он хона устувор истода наметавонад; 26. "Ва агар шайтон бар зидди худ ба қиём бархоста, аз ҳам ҷудо шуда бошад, вай устувор истода наметавонад, балки ҳалок мешавад. 27. "Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси зӯрваре даромада, чизҳои вайро ғорат кунанд, бе он ки аввал он зӯрварро бибандад, - ва пас аз он хонаи вайро ғорат мекунад. 28. "Ва ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои фарзандони одам ва ҳар гуна қуфр, ки гуфта бошанд, омурзида мешавад; 29. "Лекин ҳар кӣ ба Рӯҳулқудс қуфр гӯяд, то абад омурзида нашавад, балки ба азоби абадӣ маҳкум гардад". 30. Зеро ки гуфтанд: "Ё рӯҳи палид дорад". *Хешовандии ҳақиқӣ дар Исо.* 31. Модар ва бародарони Ё омада, дар берун истоданд ва ба Ё касеро фиристода, Ёро талаб намуданд. 32. Дар гирди Ё мардум нишаста буданд. Ва ба Ё гуфтанд: "Инак модари Ту ва бародарони Ту дар берун истода, Туро металабанд". 33. Ва ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: "Кист модари Ман ва бародарони Ман?" 34. Ва ба онҳое ки гирди Ё нишаста буданд, назар афканда, гуфт: "Инак модари Ман ва бародарони Ман; 35. "Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст".

Инчили марқӯс Боби чорум(4) Масалҳо дар бораи Малакути Худо. Дар бораи коранда. 1. Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ намуд; ва мардуми бисъёре назди Ё ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ё ба қайқ даромада, дар баҳр қарор гирифт, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд. 2. Ва бо масалҳо онҳоро чизҳои бисъёр меомӯхт ва дар таълими Худо ба онҳо мегуфт: 3. "Гӯш диҳед, инак корандае барои пошидани тухм берун рафт; 4. "Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро барчиданд; 5. "Қадаре бар санглоҳ афтод, дар ҷое ки хок бисъёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт; 6. "Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва, азбаски реша надошт, хушк шуд; 7. "Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд, ва самаре надод; 8. "Қадаре дар хоки нағз афтод ва самара дод, ки он сабзид ва нашъунамо ёфт, ва бор овард, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад". 9. Ва ба онҳо гуфт: "Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!" 10. Вақте ки танҳо монд, ҳозирон бо якҷоягии он дувоздаҳ нафар шарҳи ин масалро аз Ё пурсиданд. 11. Ва ба онҳо гуфт: "Ба шумо донишони асрори Малакути Худо ато шудааст, лукин ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад, 12. "Ба тавре ки онҳо бо чашмҳои худ нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, бо гӯшҳои худ мешунаванд, вале намефаҳманд, мабодо ручӯъ кунанд, ва гуноҳҳои онҳо омурзида шавад". Шарҳи масали коранда. 13. Ва ба онҳо гуфт: "Оё ин масалро нафаҳмидед? Пас чӣ тавр дигар масалҳоро хоҳед фаҳмид? 14. "Коранда каломро меконад, 15. "Кошташудагон дар канори роҳ касоне мебошанд, ки дар онҳо калом кошта мешавад, ва чун шуниданд, дарҳол шайтон омада, каломи кошташударо аз дили онҳо мерабояд. 16. " Ҳамчунин кошташудагон дар санглоҳ касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд, 17. "Лекин дар худ реша надорад ва ноустурованд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд. 18. "Кошташудагон дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, 19. "Андешаҳои дунёӣ, ҳирси сарват ва ҳаваси чизҳои дигар дохил шуда, каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад. 20. "Ва кошташудагон дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанд ва бор меоваранд, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад". *Масал дар бораи шамъ.* 21. Ва ба онҳо гут: "Оё шамъро меоваранд, то зери зарфе ё кате гузоранд? Оё на аз барои он ки ба шамъдон гузоранд? 22.. "Зеро чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеч чизи махфие набошад, ки ба зухур наояд. 23. "Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!" 24. Ва ба онҳо гуфт: "Пайҳас кунед, ки чӣ мешунавед: бо кадом андоза, ки чен кунед, ба шумо чен карда шавад ва ба шумо, ки мешунавед, боз ҳам биафзояд. 25. "Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ

дорад, гирифта шавад". *Сабзиши нонамоён*. 26. Ва гуфт: "Малакути Худо монанди касест, ки тухм бар замин пошад, 27. "Ва шабу рӯз бихобад бархезад, ва тухм чӯ гуна сабзаду нашъунамо ёбад, вай надонад; 28. "Зеро замин худ аз худ бор меоварад, аввал майса, баъд хӯша, пас аз он донаи пурра дар хӯша; 29. "Ва чун ҳосил расид, фавран досро ба кор меандозад, зеро ки вақти дарав расидааст". *Масал дар бораи донаи хардал*. 30. Ва гуфт: "Малакути Худоро ба чӯ монанд кунем ва бо кадом масал онро тасвир намоем? 31. "Мисли донаи хардалест: вақте ки ба замин кошта мешавад, хурдтарини тухмҳои рӯи замин аст. 32. "Лекин чун кошта шуд, месабзад ва аз ҳамаи наботот бузургтар мегардад ва шоҳаҳои калон мерасонад, ба тавре ки мурғони ҳаво зери сояи он метавонанд паноҳ баранд". 33. Ва бо ин гуна масалҳои бисёр, ба қадре ки тавоноии шундан доштанд, каломро ба онҳо баён мекард; 34. Бе масал ба онҳо сухан намегуфт, лекин дар хилват ҳамаи маониро ба шогирдони Худ мефаҳмонд. *Исо тундбодро ором мекунад*. 35. Бегоҳии ҳамон рӯз ба онҳо гуфт: "Ба канори дигар бигзарем". 36. Онҳо мардумро ҷавоб дода, Ҷро ҳамон тавре ки дар қайқ буд, гирифтанд, ва чанд қайқи дигар низ ҳамроҳи Ҷ буд. 37. Ва тундбоди шадиде бархост, ва мавҷҳо ба қайқ бармехурд, ба тавре ки он пур аз об мешуд, 38. Ва Ҷ дар ақиби қайқ бар болине хуфта буд. Ҷро бедор карда, гуфтанд: "Эи Устод, оё Туро парвое нест, ки мо ҳалок мешавем?" 39. Ҷ бархоста, бодро манъ кард ва ба баҳр гуфт: "Хомӯш шав ва ором бош". Бод хомӯш шуд, ва оромии том барқарор гардид. 40. Ва ба онҳо гуфт: "Барои чӣ шумо чунин ҳаросонед? Чаро имон надоред?" 41. Ва онҳо хеле ба ҳарос афтода, ба якдигар гуфтанд: "Ин кист, ки боду баҳр ҳам ба Ҷ итоат мекунанд?"

Инҷили марқӯс Боби панҷум (5) Шифо ёфтани девона дар Ҷадар. 1 Пас ба он канори баҳр ба сарзамини ҷадариён расиданд. 2. Чун аз қайқ берун омад, дарҳол касе ки рӯҳи палид дошт, аз миёни гӯрҳо баромада, бо Ҷ рӯ ба рӯ шуд, 3. Ки бошишгоҳи вай мағоки гӯр буд, ва ҳеҷ кас наметавонист бо занҷир ҳам вайро бибандад; 4. Зеро ки борҳо вайро бо завлона ва занҷирҳо баста буданд, лекин занҷирҳоро канда ва завлонаҳоро шикаста буд, ва ҳеҷ кас наметавонист вайро ром кунад; 5. Ва ҳамеша, рӯзу шаб, дар кӯҳҳо ва дар миёни гӯрҳо фаръёд мекашид ва худро бо сангҳо мезад. 6. Чун Исоро аз дур дид, давон-давон омада, ба Ҷ сачда кард. 7. Ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфт: "Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надиҳӣ!" 8. Зеро ки ба вай гуфта буд: "Эй рӯҳи палид, аз ин шахс берун шав". 9. Ва аз вай пурсид: "Номи ту чист?" Вай ҷавоб дод: "Номи ман легион аст, чунки мо бисъёрем". 10. Ва аз Ҷ бисъёр илтимос мекарданд, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад. 11. Ва дар чарогоҳи он кӯҳҳо галаи бузурги хукҳо мечарид. 12. Ва ҳамаи девҳо аз Ҷ илтимос карда, гуфтанд: "Моро ба хукҳо равона кун, то дар онҳо дохил шавем". 13. Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва он гала аз баланди якбора ба баҳр ҷафт, ва онҳо қариб ду ҳазор буданд ва дар баҳр ғарқ шуданд. 14. Ва хукбонҳо давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот онро нақл карданд. Ва мардум барои дидани он моҷаро берун шитофтанд. 15. Ва назди Исо омада, он деванаро нишаста диданд, ки дар вай легион буд, ва либос пӯшидааст ва ақлаш солим гаштааст; ва ҳаросон шуданд. 16. Касоне ки дида буданд, саргузашти девонаро, ва он чиро, ки ба хукон рӯй дод, ба онҳо нақл карданд. 17. Ва аз Ҷ илтимос карданд, ки аз худуди онҳо берун равад. 18. Ва чун ба қайқ савор шуд, он ки девона буд, аз Ҷ иҷозат пурсид, ки бо Ҷ бошад. 19. Аммо Исо иҷозат надод, балки ба вай гуфт: "Ба хона назди ҳешу табори худ бирав ва хабар деҳ аз он чи, ки Худованд бо ту кардааст, ва чӣ гуна ба ту раҳм намудааст". 20. Пас вай равона шуда, он чиро, ки Исо бо вай карда буд, дар Декаполис мавъиза кардан гирифт. Ва ҳама дар тааҷҷуб мемонданд. *исо зани беморро шифо медиҳад ва духтари Ёирро зинда мекунад*. 21. Чун Исо боз ба қайқ ба он сӯи баҳр гузашт, мардуми бисъёре назди Ҷ ҷамъ омаданд, ва Ҷ дар канори баҳр буд. 22. Ва инак яке аз сардорони куништ омад, ки Ёир ном дошт, ва чун Ҷро дид, пеши пояш афтод. 23. Ва аз Ҷ хеле илтимос карда, гуфт: "Духтари ман дар ҳолати назъ аст; биё ва даст бар вай гузор, то шифо ёбад ва зиндагӣ кунад". 24. Пас бо вай равона шуд, ва мардуми бисъёре аз паи Ҷ рафта, Ҷро фишор медоданд. 25. Як зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд, 26. Ва азоби бисъёре аз табибони зиёд кашида ва ҳамаи дороии худро сарф карда, ҳеҷ фоидае надида буд, балки аҳволаш торафт бадтар мешуд, - 27. Чун овозаи Исоро шунид, дар миёни он гурӯҳ аз қафо омада, либоси Ҷро ламс намуд; 28. Зеро гуфт: "Агар лоақал либоси Ҷро ламс кунам, шифо меёбам". 29. Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд, ва дар ҷисми худ ҳис кард, ки аз касалии шифо ёфтааст. 30. Дар айнаи замон Исо дар Худ ҳис кард, ки қуввае аз Ҷ берун рафт, ва ба мардум муроҷиат карда, гуфт: "Кист, ки либоси Маро ламс кард?" 31. Шогирдонаш ба Ҷ гуфтанд: "Мединӣ, ки мардум Туро фишор медиҳанд, ва мегӯй: "Кист,

ки Маро ламс кард?" 32. Аммо Ү ба гирду пеш менигарист, то он занро, ки ин тавр амал кардааст, бубинад. 33. Он зан, чун донист, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй дод, тарсону ларзон омада, пеши Ү афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ү гуфт. 34. Ү ба вай гуфт: "Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз касалии худ дар амон бош". 35. Ү ҳанӯз сухан мегуфт, ки аз хонаи сардори куништ омада гуфтанд: "Духтарат мурд; боз барои чӣ Устодро заҳмат медиҳӣ?" 36. Аммо Исо ин суханонро шунида, ба сардори куништ гуфт: "Натарс, фақат имон овару бас". 37. Ва, чуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, касеро иҷозат надод, ки аз паяш равад. 38. Чун ба хонаи сардори куништ расид, азодоронро дар ҳолати изтироб дид, ки гирья ва навҳаи бисъёр мекарданд. 39. Ва даромадан замон ба онҳо гуфт: "Чаро дар изтироб афтодаед ва гирья мекунед? Духтар намурдааст, балки хуфтааст". 40. Ва онҳо бар Ү хандиданд, лекин Ү ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва бо пафиқонаш ба ҳучрае ки духтар хобида буд, даромад. 41. Ва дасти духтарро гирифта, гуфт: "Талито-куми", ки маънояш ин аст: "Эй духтар, туро мегӯям, бархез". 42. Дарҳол духтар бархоста, равон шуд, зеро ки дувоздаҳсола буд. Онҳо хеле дар ҳайрат монданд. 43. Ва Ү онҳоро саҳт таъкид карда, фармуд, ки касе аз ин огоҳ нашавад, ва гуфт, то ҳӯроке ба вай диҳанд.

Инҷили марқӯс Боби Шашум (6) Исо аз нав дар Носира. 1. Аз он ҷо баромада, ба зодгоҳи худ омад, ва шогирдонаш аз ақиби Ү омаданд. 2. Чун рӯзи шанбе расид, дар куништ ба таълим додан оғоз намуд, ва бисъёр шунавандагон дар ҳайрат монда, мегуфтанд: "Аз кучост дар Ү ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба Ү ато шудааст, ки чунин мӯъҷизот аз дасти Ү содир мегардад? 3. "Оё ин ҳамон наҷҷор нест, ки писари Марьям ва бародари Яъқуб, Йӯсе, Яҳудо ва Шимъун аст? Оё хоҳарони Ү ин ҷо дар байни мо намебошанд?" Ва дар ҳаққи Ү ба васваса меафтоданд. 4. Лекин Исо ба онҳо гуфт: "Пайғамбар беқадр набошад, чуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ". 5. Ва дар он ҷо ҳеҷ мӯъҷиза нишон дода натавонист, чуз он ки дастҳояшро бар чанд беморе ниҳода, онҳоро шифо дод. 6. Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат афтод. Дар деҳоти он музофот гашта, таълим меод. *Исо 12 шогирдонро мефиристад, то ки мавъиза намоянд ва шифо диҳанд.* 7. Пас он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба чуфт-чуфт фиристодани онҳо оғоз намуд ва ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод. 8. Ва фармуд, ки барои роҳ ҳеҷ чизе бо худ, чуз асое, нагиранд: на тӯрбае, на ноне, на пуле дар камарбанд, 9. Балки чоруке дар по кашанд ва ду пероҳан дар бар накунанд. 10. Ва ба онҳо гуфт: "Ҳар ҷо, ки ба хонае даромадед, то вақти сафар кардан дар он ҷо бимонед. 11. "Ва ҳар ҷо, ки шуморо қабул накунанд ва ба сухани шумо гӯш надиханд, аз он ҷо берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд". 12. Онҳо равона шуда, ба мавъиза кардан оғоз намуданд, ки бояд тавба кард; 13. Бисъёр девҳоро берун карданд ва бисъёр беморонро равшан молида шифо доданд. *Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.* 14. Чун подшоҳ Ҳиродус шунид, - зеро номи Ү шӯҳрат ёфта буд, - гуфт, ки Яҳъёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳъё шудааст, ва аз ин сабаб мӯъҷизот аз вай ба зуҳур меояд. 15. Баъзе мегуфтанд, ки ин Ильёс аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбар аст ё чун яке аз пайғамбарон. 16. Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт. "Ин ҳамон Яҳъёест, ки ман сарашро аз тан чудо кардам; вай аз мурдагон эҳъё шудааст". 17. Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яҳъёро дастгир карда ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия зани Филиппус бародараш, ки вайро ба никоҳи худ дароварда буд. 18. Зеро Яҳъё ба Ҳиродус гуфта буд: "Зани бародари худро ба никоҳ даровардани ту раво нест". 19. Пас Ҳиродия ба Яҳъё кина баста буд ва меҳост ўро ба қатл расонад, лекин наметавонист. 20. Зеро ки Ҳиродус аз Яҳъё метарсид, вайро марди одилу муқаддас медонист ва рӯихотир мекард; ба гапаш гӯш дода, бисъёр музтариб мешуд ва суханонашро ба хушӣ мешунид. 21. Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати рӯзи таваллуди худ барои мансабдорони худ, ба мириҳазорон ва калонтарони Ҷалил базме орошт, - 22. Ва Духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид, Ҳиродус ва ононро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд, шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: "Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман талаб кун, онро ба ту бидиҳам". 23. Ва қасам ёд кард, ки "ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави ман бошад ҳам, ба ту медиҳам". 24. Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки "чӣ талаб кунам?" Модараш ҷавоб дод: "Каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро". 25. Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва гуфт: "Мехоҳам каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақе ба ман ҳадия кунӣ". 26. Подшоҳ басте ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост. 27. Дарҳол подшоҳ ҷаллодеро фиристода, фармуд, ки каллаи вайро биёрад; 28. Ҷаллод рафта, дар зиндон каллаи вайро аз тан чудо кард ва бар табақе ниҳода овард ва ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод. 29. Чун шогирдонаш шуниданд, омада, ҷасади вайро бардошта

бурданду гӯр карданд. *Баргаштани 12 ҳаввориён*. 30. Ҳаввориён назди Исо чамъ омада, ҳар он чиро, ки ба ҷо оварда ва таълим дода буданд, ба Ҷ нақл карданд. 31. Ҷ ба онҳо гуфт: "Шумо ба танҳой ба ягон ҷои хилват биравед ва каме истироҳат кунед". Зеро омаду рафт чунон бисъёр буд, ки фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд. *Сер шудани пану ҳазор мард*. 32. Пас ба танҳой бо қайқ ба ҷои хилват равона шуданд. 33. Чун мардум онҳоро равона диданд, бисъёре онҳоро шинохтанд; аз ҳамаи шаҳрҳо пиёда ба он сӯ шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Ҷ чамъ шуданд. 34. Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандоне буданд, ки чӯпон надоштанд; ва онҳоро бисъёр таълим додан гирифт. 35. Азбаски вақт хеле гузашта буд, шогирдонаш назди Ҷ омада гуфтанд: "Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд; 36. "Инҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба қасабаю деҳоти ин музофот рафта, барои худ ноне бихаранд; зеро ки ҳеч хӯроке надоранд". 37. Ҷ дар ҷавобашон гуфт: "Шумо ба онҳо хӯрок диҳед". Ба Ҷ гуфтанд: "Магар мо рафта, ба дусад динор нон бихарем ва барои хӯрдани онҳо диҳем?" 38. Аз онҳо пурсид: "Чандто нон доред? Рафта бинед". Онҳо даръёфта, гуфтанд: "Панҷ нон ва ду моҳӣ". 39. Он гоҳ фармуд, ки ҳамаро даста-даста бар сабза шинонанд. 40. Пас қатор-қатор, саднафара ва панҷоҳнафара нишастанд. 41. Ҷ панҷ нону ду моҳиро гирифт ва ба осмон нигариста, баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ду моҳиро низ ба ҳамаи онҳо тақсим кард. 42. Ҷама хӯрданду сер шуданд; 43. Ва аз пораҳои нон ва моҳӣ дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд; 44. Хӯрандагони нон тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. *Исо бар баҳр қадам мезанад*. 45. Дарҳол Ҷ шогирдонашро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ҷ ба он соҳил сӯи Байт-Сайдо равона шаванд, то Ҷ мардумро ҷавоб диҳад. 46. Ва чун онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан бар фарози кӯҳе баромад. 47. Шомгоҳон қайқ ба миёнаи баҳр расида буд, ва Ҷ танҳо бар хушкӣ буд. 48. Ва онҳоро дар рондани қайқ бемаҷол дид, зеро ки боди муҳолиф мевазид; наздики поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада назди онҳо омад, ва мехост аз онҳо бигзарад. 49. Онҳо чун Ҷро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин шабаҳ аст, ва фаръед заданд. 50. Зеро ки ҳама Ҷро дида, ҳаросон шуданд. Дарҳол Ҷ ба онҳо хитоб карда, гуфт: "Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед". 51. Ва назди онҳо ба қайқ даромад; бод низ сокит шуд. Ва онҳо бениҳоят дар ҳайрат афтоданд ва тааҷҷуб карданд. 52. Зеро ки мӯъҷизаи нонро дарк накарда буданд, чунки дилашон саҳт буд. *Исо назди баҳри Ҷинесор шифо медиҳад*. 53. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омаданд ва лангар андохтанд. 54. Чун аз қайқ баромаданд, дарҳол мардум Ҷро шинохтанд. 55. Ва сар то сари он музофот шитофтанд ва беморонро бар тахтаҳо ниҳода, ба ҳар ҷо, ки мешуниданд Ҷ он ҷост, меоварданд. 56. Ва ба ҳар ҷо, ки Ҷ ба қасабаҳо ё шаҳрҳо ё деҳқадаҳо меомад, беморонро дар сари гузар мегузоштанд ва аз Ҷ илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ҷро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

Инчили марқӯс Боби Ҷафтум(7) Аҳкоми Худо аз қоидаҳои инсонӣ болотар аст. 1.

Фарисиён ва баъзе китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ҷ чамъ шуданд; 2. Ва чун диданд, ки баъзе шогирдонии Ҷ бо дастҳои нопок, яъне ношуста, нон мехӯранд, сарзаниш карданд. 3. Зеро ки фарисиён ва ҳамаи яҳудиён ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намуда, то дастҳои худро бодикқат нашӯянд, хӯрок намехӯранд; 4. Ва чун аз бозорҳо оянд, то нашӯянд, чизе намехӯранд. Ва бисъёр расмҳои дигар ҳаст, ки нигоҳ медоранд: монанди шустани пиёлаҳо, кӯзаҳо ва курсиҳо. 5. Пас фарисиён ва китобдонон аз Ҷ пурсиданд: "Чаро шогирдонии Ту ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намекунад, балки бо дастҳои ношуста нон мехӯранд?" 6. Ҷ ба онҳо ҷавоб дода гуфт: "Ишаъё дар бораи шумо, эй риёкорон, некӯ пайғом додааст, чунон ки навишта шудааст: "Ин мардум бо лабони худ Маро парастид мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст; 7. "Пас Маро бар абас парастид мекунанд, зеро ки таълимоти аҳкоми инсониро таълим медиҳанд". 8. "Зеро шумо ҳукми Худоро як сӯ гузошта, ривоятҳои инсониро, монанди шустани кӯзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисъёр расмҳои дигарро ба ҷо меоваред". 9. Ва ба онҳо гуфт: "Оё хуб аст, ки шумо ҳукми Худоро ботил мекунед, то ки ривояти худро риоя намоед? 10. "Зеро Мусо гуфтааст: "Падару модари худро иззат намо"; ва: "Ҷар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад". 11. "Лекин шумо мегӯед: "Ҷар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: "Он чи аз ман нафъ ёбӣ, қурбон, яъне ҳадия барои Ҷудост";"- 12. "Ва баъд аз ин намегузореде, ки вай ба падар ё модари худ ягон чиз кунад, 13. "Дар айни ҳол каломи Худоро бо ривояти худ, ки ҷорӣ сохтаед, бартараф менамоед; ва бисъёр расмҳои монанди инро ба ҷо меоваред". *Одамро ба ҳузурӣ Худо ҷӣ палид мекунанд*. 14. Ва он ҷамоатро назди худ даъват намуда, гуфт: "Ҷама ба Ман гӯш диҳед ва бифаҳмед. 15. "Чизе нест, ки аз берун ба даруни одам даромада, вайро палид карда тавонад; балки чизе ки аз дарунаш баромада

бошад, одамро палид мекунад. 16. "Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!" 17. Ва чун аз назди ҷамоат ба хона даромад, шогирдонаш маънии ин масалро аз Ӯ пурсиданд. 18. Ӯ ба онҳо гуфт: "Оё шумо низ чунин бефаҳм ҳастед? Оё намедонед, ки ҳар чизе аз берун ба даруни одам дарояд, наметавонад вайро нопок кунад? 19. "Зеро ба даруни дилаш намедарояд, балки ба шикамаш меравад ва аз он хориҷ мешавад, ва ба ин сурат ҳар хӯрок пок мегардад". 20. Баъд гуфт: "Он чи аз одам берун ояд, одамро нопок месозад; 21. "Зеро ки аз даруни дили одам хаёлотӣ бад, зино, фиск, катл, 22. "Дуздӣ, тамаъ, кина, макр, ҳирс, чашми бад, куфр, ғурур ва ҷаҳолат пайдо мешавад. 23. "Тамоми ин чизҳои бад аз дарун пайдо шуда, одамро палид мекунад". *Исо ва зане ки аз Финиқияи Сурия буд.* 24. Ва аз он ҷо равона шуда, ба ҳудуди Сӯр ва Сидӯн расид; ва ба хонае даромада, нахост, ки касе Ӯро шиносад; лекин натавонист пинҳон монад. 25. Зеро зане ки духтараш рӯҳи палид дошт, хабари Ӯро шунид ва ҳамон дам омада, пеши пой Ӯ афтод; 26. Ва он зан юнонӣ, аз аҳли Финиқияи Сурия буд; ва аз Ӯ илтимос намуд, ки девро аз духтараш берун кунад. 27. Лекин Исо ба вай гуфт: "Бигзор аввал бачагон сер шаванд; зеро нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест". 28. Зан ҷавоб дода гуфт: "Оре, Худовандо; лекин сагон низ пасмондаҳои бачагонро зери суфра мехӯранд". 29. Ба вай гуфт: "Аз барои ин сухан бирав, ки дев аз духтарат берун шуд". 30. Чун зан ба хонаи худ омад, девро беруншуда ва духтарро бар бистар хуфта ёфт. *Касе ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, шифо ёфт.* 31. Боз аз ҳудуди Сӯр ва Сидӯн баромада, Ӯ ба воситаи ҳудуди Декаполис сӯи баҳри Ҷалил равона шуд. 32. Назди Ӯ якеро оварданд, ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, ва илтимос карданд, ки даст бар вай гузорад. 33. Вайро аз миёни ҷамоат ба хилват бурда, ангушти Худро дар гӯшҳои вай ниҳод ва туф карда, забонашро ламс кард; 34. Ва ба осмон нигариста, оҳе кашид ва ба вай гуфт: "Ифатаҳ", яъне: "Воз шав". 35. Дарҳол гӯшояш кушода ва гиреҳи забонаш яла шуда, ба дурустӣ сухан гуфт. 36. Ва ба онҳо таъин кард, ки ба касе хабар надиҳанд. Лекин ҳар чанд ба онҳо манъ мекард, онҳо бештар овоза мекарданд. 37. Ва бағоят хайрон монда, мегуфтанд: "Ҳар корро нағз мекунад: карҳоро шунаво ва гунҳоро гӯе мегардонад".

Инҷили марқӯс Боби Ҳаштум(8) *Сер шудани 4 ҳазор нафар.* 1. Дар он рӯзҳо, ки боз мардуми бисёре ҷамъ омада буданд ва барои хӯрдан чизе надоштанд, Исо шогирдони Худро пеш хонда, гуфт: 2. "Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд; 3. "Агар онҳоро гурусна ба хонаҳошон ҷавоб диҳам, дар роҳ бемадор хоҳанд шуд, зеро ки баъзе аз онҳо аз роҳи дур омадаанд". 4. Шогирдонаш ба Ӯ ҷавоб доданд: "Аз кучо касе метавонад дар ин биёбон онҳоро аз нон сер кунад?" 5. Аз онҳо пурсид: "Чандто нон доред?" Гуфтанд: "Ҳафтто". 6. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд; ҳафт нонро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ва онҳо гузоштанд. 7. Ва чанд моҳии майда низ доштанд; онҳоро низ, баракат дода, фармуд, ки пеши ҷамоат гузоранд. 8. Онҳо хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд. 9. Хӯрандагон қариб чор ҳазор нафар буданд. Ва онҳоро ҷавоб дод. *Фарисиён аломат талаб мекунанд.* 10. Дарҳол бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба ҳудуди Далмонута омад. 11. Фарисиён берун омада, бо Ӯ ба мунозира даромаданд ва Ӯро озмуда, аломати осмонӣ аз Ӯ талаб карданд. 12. Ӯ, аз дил оҳе кашид, гуфт: "Чаро ин насл аломате талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аломате ба ин насл ато нахоҳад шуд". 13. Пас онҳоро гузошта, боз ба қайқ савор шуд ва ба соҳили дигар гузашт. *Огоҳонидан аз хамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус.* 14. Онҳо нон гирифтано фаромӯш карданд ва бо худ дар қайқ ҷуз як нон надоштанд. 15. Ӯ онҳоро огоҳ карда, гуфт: "Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Ҳиродус ҳазар кунед". 16. Онҳо бо якдигар муҳокима ронда, мегуфтанд: "Ин аз он сабаб аст, ки нон надорем". 17. Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: "Чаро муҳокима мекунад, ки нон надоред? Оё ҳанӯз нафаҳмидаед ва дарк накардаед? Оё то ҳол дили шумо саҳт аст? 18. "Чашм дореду намебинед? Гӯш дореду намешунавед? Ва дар хотир надоред? 19. "Ҳангоме ки панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?" Ба Ӯ гуфтанд: "Дувоздаҳ". 20. "Ва ҳангоме ки ҳафт нонро барои чор ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?" Гуфтанд: "Ҳафт". 21. Ба онҳо гуфт: "Пас чаро намефаҳмед?" *Шифо ёфтани кӯр дар наздикии Байт-Сайдо.* 22. Чун ба Байт-Сайдо омад, кӯреро назди Ӯ оварда, зорӣ намуданд, ки вайро ламс кунад. 23. Ӯ дасти кӯрро гирифта, вайро аз қасаба берун бурд ва ба чашмони вай туф карда, дастҳои худро бар вай гузошт ва пурсид: "Оё чизе мебинӣ?" 24. Вай назар афканда, гуфт: "Одамонро хиромон чун дарахтон мебинам". 25. Он гоҳ дастҳояшро бори дигар бар чашмони вай гузошта, фармуд, ки назар афканад. Вай шифо ёфт ва хама чизро ба хубӣ бидид. 26. Пас вайро ба ҳонааш фиристода, гуфт: "Доҳили қасаба нашав ва дар

он чо ба касе нақл накун". *Эътирофи Петрус*. 27. Ва Исо бо шогирдонаш ба қасабаҳои Қайсарияи Филиппус рафт. Дар аснои роҳ аз шагирдонаш пурсид: "Мардум Маро кӣ мегӯянд?" 28. Онҳо ҷавоб доданд: "Мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегӯянд, ки Ильёс; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз пайғамбаронӣ". 29. Ӯ ба онҳо гуфт: "Шумо Маро кӣ мегӯед?" Петрус ҷавоб дода, гуфт: "Ту Масеҳ ҳастӣ". 30. Пас ба онҳо таъин кард, ки дар бораи Ӯ ба ҳеҷ кас гап назананд. *Исо бори аввал дар бораи уқубатҳои Худ эълон мекунад*. 31. Он гоҳ ба таълими онҳо оғоз иамуда, гуфт, ки "Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳёе шавад". 32. Чун ин суҳанонро ошкоро мегуфт, Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шурӯъ намуд. *Хизматгузори ҳақиқӣ*. 33. Лекин Ӯ баргашта, ба шогирдонаш нигарист ва Петрусро манъ карда, гуфт: "Эй шайтон, аз Ман дур шав, зеро ту на дар бораи амру наҳи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекуни". 34. Пас мардумро бо шогирдонаш назди Худ хонда, гуфт. "Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд ҳештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд: 35. "Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инчил барбод диҳад, онро мераҳонад; 36. "Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад? 37. "Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад? 38. "Зеро, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва осӣ аз Ман ва аз суҳанони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, ҳангоме ки бо фариштагони муқаддас дар ҷалолӣ Падари Худ меояд, аз вай шарм хоҳад кард".

Инчили марқӯс Боби Нӯҳум(9) Дигаргун шудани Худованд. 1. Ва ба онҳо гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин чо баъзе ҳастанд, ки то Малакути Худоро, ки бо қудрат меояд, набинанд, зоиқаи маргро нахоҳанд ҷашид". 2. Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: 3. Либосаш дурахшон ва чун барф бағоят сафед шуд, ки дар рӯи замин ҳеҷ шустагаре наметавонад чунон сафед кунад. 4. Ва Ильёс бо Мусо ба онҳо намоён шуда, бо Исо гуфтугӯ мекарданд. 5. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: "Эй Устод! Дар ин чо будани мо некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс". 6. Зеро намедонист, чӣ гӯяд: чунки ҳаросон буданд. 7. Ва абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: "Ин аст Писари Маҳбуби Ман; Ӯро бишнавед". 8. Баногоҳ, чун ба атрофи худ нигаристанд, касеро ҷуз Исо назди худ надиданд. 9. Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳёе нашавад, он чи дидаанд, ба касе нагӯянд. 10. Ва онҳо ин суҳанро дар ёд дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки аз мурдагон эҳёе шудан чӣ маънӣ дорад? 11. Ва аз Ӯ пурсиданд: "Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?" 12. Ӯ ба ҷавоби онҳо гуфт: "Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад; ва Писари Одам, чунон ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, ранҷи бисъёр бинад ва ҳақир шумурда шавад; 13. "Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс ҳам омад ва бо вай он чи хоистанд, карданд, чунон ки дар бораи вай навишта шудааст". *Шифо ёфтани девона*. 14. Чун назди шогирдонаш омад, мардуми бисъёрро гирди онҳо дид, ва китобдононро, ки бо онҳо мувоҳиса мекарданд. 15. Дарҳол тамоми мардум, чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд ва давон-давон омада, ба Ӯ салом доданд. 16. Ӯ аз китобдонон пурсид: "Бо инҳо чӣ мувоҳиса мекунед?" 17. Яке аз байни мардум ба ҷавоб гуфт: "Эй Устод! Писари худро назди Ту овардам, ки рӯҳе гунг дорад: 18. "Ҳар чо, ки вайро бигирад, ба замин мезанад, вай кафк бароварда, дандонҳо бо ҳам месояд ва карахт мешавад; ба шогирдони Ту гуфтаам, ки онро берун кунанд, натавонистанд". 19. Ӯ ба ҷавоби вай гуфт: "Эй насли беимон! То кай бо шумо бошам? То ба кай шуморо тоқат кунам? Вайро назди Ман биёред". 20. Вайро назди Ӯ оварданд. Чун Ӯро дид, рӯҳ вайро ба ларза андохт; вай ба замин афтода ва ғел зада, кафк баровард. 21. Ва аз падари вай пурсид: "Кай боз ба ин ҳолат гирифта аст?" Гуфт: "Аз кӯдакӣ; 22. "Борҳо вайро дар оташ ва дар об афканд, то вайро ҳалок кунад; лекин, агар метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ёрӣ расон". 23. Исо ба вай гуфт: "Агар имон оварда тавонӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст". 24. Дарҳол падари кӯдак фаръед зада, гирьякунон гуфт: "Имон меоварам, эй Худованд! Ба беимонии ман мадад кун". 25. Чун Исо дид, ки мардум сӯяш шитоб мекунанд, рӯҳи палидро мазаммат намуда, гуфт: "Эй рӯҳи гунг ва кар! Ба ту амр мефармоям, ки аз вай берун рав ва дигар дохили вай нашав". 26. Пас бонг зада, вайро саҳт ба ларза андохта, берун рафт; вай монанди мурда гашт, ба тавре ки бисъёр касон гуфтанд, ки вай мурдааст. 27. Лекин Исо дасташро гирифта бархезонд; вай ба по истод. 28. Ва чун ба хона даромад, шогирдонаш аз Ӯ ба танҳои пурсиданд: "Чаро мо онро берун карда натавонистем?" 29. Ба онҳо гуфт: "Ин чинс ба ҳеҷ вачҳ берун намеравад, ҷуз ба дуо ва рӯза". *Исо бори дуюм мамот ва эҳёи*

Худро пешгӯӣ мекунад. 30. Ва аз он ҷо равона шуда, аз Ҷалил мегузаштанд; ва Ӯ намехост, ки касе Ӯро бишиносад. 31. Зеро шогирдони Худро таълим дода мегуфт, ки Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро хоҳанд кушт; чун кушта шуд, пас аз се рӯз эҳё хоҳад шуд. 32. Лекин онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва тарсиданд, ки аз Ӯ бипурсанд. *Иззатталабии шогирдон.* 33. Ба Кафарнаҳум омад; чун дар хона буд, аз онҳо пурсид: "Дар роҳ бо якдигар дар чӣ хусус муҳокима мекардед?" 34. Онҳо хомӯш монданд, чунки дар роҳ бо якдигар муҳокима мекарданд, ки кист бузургтар. 35. Ӯ нишаста, он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба онҳо гуфт: "Ҷар кӣ мехоҳад нахустин бошад, вопасин ва хизматгори ҳама шавад". 36. Пас кӯдакero гирифта, дар миёни онҳо ба по гузошт ва, дар оғӯш кашида, ба онҳо гуфт: 37. "Ҷар кӣ яке аз ин гуна кӯдакero ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад; ва ҷар кӣ Маро қабул кунад, вай на Маро, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад". *Рашки сохтаи шогирдон.* 38. Он гоҳ Юҳанно гуфт: "Эй Устод! Мо касero дидем, ки ба исми Ту дөвхоро берун мекард, лекин моро пайравӣ намекард, ва мо вайро манъ кардем, чунки моро пайравӣ намекард". 39. Исо гуфт: "Вайро манъ накунед; зеро ҳеҷ касе нест, ки ба исми Ман мӯъҷиза бинмояду ба зудӣ дар ҳаққи Ман бад гуфта тавонад. 40. "Зеро ҷар кӣ зидди мо нест, бо мост. 41. "Ва ҷар кӣ ба исми Ман шуморо, аз он рӯ ки пайрави Масеҳ ҳастед, косаи обе бинӯшонад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, мукофоти худро зоеъ нахоҳад кард. *Огоҳонидан аз васваса.* 42. "Ва ҷар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар баҳр афкананд. 43. "Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ба дӯзах равона шавӣ, дар оташе ки хомӯшнашаванда аст, 44. "Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад. 45. "Ва агар поят туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки ланг шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду по дар дӯзах андохта шавӣ, дар оташе ки хомӯшнашаванда аст, 46. "Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад. 47. "Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро бикан: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба Малакути Худо дарой, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ, 48. "Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад. 49. "Зеро ҷар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҷар курбон бо намак намакин хоҳад шуд. 50. "Намак хуб аст; лекин агар намак шӯр набошад, бо чӣ шумо онро ислоҳ мекунед? Пас дар худ намак бидоред, ва бо якдигар муросо кунед".

Инчили марқӯс Боби Даҳум(10) Қонуни Исо дар бораи талоқ. 1. Аз он ҷо баромада, ба он сӯи Ӯрдун, ба худуди Яҳудо омад. Боз мардум назди Ӯ шитофтанд; ва Ӯ, аз рӯи одаташ, боз онҳоро таълим медод. 2. Фарисиён наздик омада ва Ӯро озмуданӣ шуда, пурсиданд: "Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад?" 3. Ба ҷавоби онҳо гуфт: "Мусо ба шумо чӣ фармудааст?" 4. Гуфтанд: "Мусо иҷозат додааст, ки талоқномае навишта ҷудо шаванд". 5. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: "Ба сабаби дилсахтии шумо ин ҳукмро барои шумо навиштааст; 6. "Лекин аз ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид. 7. "Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандан, 8. "Ва ҷар ду як тан мешаванд, ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. 9. "Пас он чиро, ки Худо ба ҳам пайваستاаст, одам набояд ҷудо кунад". 10. Дар хона шогирдонаш боз дар ин бора аз Ӯ пурсиданд. 11. Ӯ ба онҳо гуфт: "Ҷар кӣ зани худро талоқ дода, дигарero никоҳ кунад, дар ҳаққи вай зино карда бошад; 12. "Ва агар зане аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба никоҳи дигаре дарояд, низ зино карда бошад". *Исо кӯдакero дуои хайр мекунад.* 13. Кӯдакero назди Ӯ меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; лекин шогирдон ба оварандагон монё мешуданд. 14. Чун Исо дид, дарғазаб шуда, гуфт: "Кӯдакero бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монё нашавед, зеро Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад. 15. "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҷар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад". 16. Ва онҳоро ба оғӯш кашид ва даст бар онҳо ниҳода, дуои хайр кард. *Исо ва ҷавони сарватдор.* 17. Вақте ки ба роҳ мебаромад, касе назди Ӯ шитофта, зону бар замин зад ва пурсид: "Эй Устоди некӯ, чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?" 18. Исо ба вай гуфт: "Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона. 19. "Аҳкомро медонӣ: "Зино нақун; қатл нақун; дуздӣ нақун; шаҳодати бардурӯғ надех; озор надех падару модаратро ҳурмат кун". 20. Вай ба ҷавоби Ӯ гуфт: "Эй Устод! Ҷамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам". 21. Исо ба вай нигариста, дӯст дошт ва гуфт: "Туро як чиз намерасад: бирав, ҷар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада, салиб бардор ва Маро пайравӣ кун". 22. Лекин вай аз ин сухан ошуфта ва ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисъер дошт. *Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон душвор аст.* 23. Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: "Ба Малакути Худо даромадани

сарватдорон чӣ гуна душвор аст!" 24. Шогирдон аз суханони Ӯ дар ҳайрат шуданд. Исо боз ба ҷавоби онҳо гуфт: "Эй фарзандон! Ба онҳое ки умеди сарват доранд, даромадан ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст! 25. "Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад". 26. Онҳо бағоят дар ҳайрат шуда, ба якдигар мегуфтанд: "Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?" 27. Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: "Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин на ба Худо; зеро ки ба Худо ҳама чиз имконпазир аст". *Мукофоти шогирдон*. 28. Он гоҳ Петрус ба Ӯ гуфт: "Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем". 29. Исо ба ҷавоб гуфт: "Ба ростӣ ба шумо меғӯям: касе нест, ки хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро аз баҳри Ман ва Инчил тарк кунад 30. "Алҳол, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падарон ва модарон ва фарзандон ва амлок ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад; 31. "Лекин басо аввалин, ки охири хоҳанд шуд, ва охири - аввалин". *Исо бори сеюм мамот ва эҳёи Худро пешгӯӣ мекунад*. 32. Чун дар роҳи сӯи Ерусалим буданд, Исо пешопеши онҳо мерафт, ва онҳо дар ҳайрат буданд, ва чун аз ақиби Ӯ мерафтанд, ҳаросон мешуданд. Ва Ӯ он дувоздаҳро назди Худ хонда, боз ба гуфтани он чи ба сараш меояд, оғоз намуд: 33. "Инак мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум кунанду ба дасти ғайрияҳудиён таслим кунанд; 34. "Ва Ӯро тамасхур кунанд, тозиёна зананд, туфборон кунанд, бикунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳёе шавад". *Хоҳиши иззатталабонаи писарони Забдой*. 35. Он гоҳ Яъқуб ва Юҳанно, ду писари Забдой, назди Ӯ омада, гуфтанд: "Эй Устод! Меҳоҳем, он чи аз Ту хоҳиш кунем, барои мо бикунӣ". 36. Ба онҳо гуфт: "Чӣ меҳоҳед, ки барои шумо бикунам?" 37. Онҳо ба Ӯ гуфтанд: "Ба мо лутф намо, ки яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат дар ҷалолӣ Ту биншинем". 38. Исо ба онҳо гуфт: "Шумо намефаҳмед, ки чӣ меҳоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед? 39. Онҳо ба ҷавоб гуфтанд: "Метавонем". Аммо Исо ба онҳо гуфт: "Косаеро, ки Ман менӯшам, хоҳед нӯшид ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт; 40. "Лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; ҷуз онҳое ки барояшон муҳайё шуда бошад". 41. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳанно норозӣ шуданд. 42. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда гуфт: "Шумо медонед, ононе ки мири холқҳо ба шумор мераванд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд; 43. "Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад; 44. "Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи ҳама шавад; 45. "Зеро Писари Одам низ на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисъёр касон бидиҳад". *Бартимай кӯр бино шуд*. 46. Ба Ерихӯ омаданд. Вақте ки Ӯ бо шогирдонаш ва мардуми бисъёр аз Ерихӯ мебаромад, Бартимай ибни Тимай ном кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид. 47. Чун шунид, ки ин Исои Носирист, фаръедкунон гуфт: "Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман раҳм кун". 48. Бисъёр касон вайро ба хомӯш шудан водор мекарданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръед мезад: "Эй Писари Довуд! Ба ман раҳм кун". 49. Исо истода, фармуд, ки вайро бихонанд. Онҳо кӯрро хонда, гуфтанд: "Осуда бош, бархез, ки туро мехонад". 50. Вай ҷомаи худро кашида, бархосту назди Исо омад. 51. Исо ба вай ҷавоб гардонда, гуфт: "Чӣ меҳоҳӣ, ки барои ту бикунам?" Кӯр ба Ӯ гуфт: "Эй Устод! Меҳоҳам бино шавам". 52. Исо ба вай гуфт: "Бирав, ки имонат туро шифо бахшид". Вай дарҳол бино гашта, аз ақиби Исо дар роҳ равона шуд.

Инчили марқӯс Боби Ёздаҳум(11) Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо. 1. Чун наздики Ерусалим, ба Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, бар кӯҳи Зайтун расиданд, Ӯ ду шогирди Худро фиристода, 2. Ба онҳо гуфт: "Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; чун даромадед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, ин ҷо беёред; 3. "Ва агар касе ба шумо гӯяд: "Чаро чунин мекунед?", ба ҷавобаш бигӯед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онро ба ин ҷо мефиристад". 4. Онҳо рафта, курраро ёфтанд, ки дар кӯча назди дарвозае бастагӣ буд; ва онро воз карданд. 5. Баъзе касоне ки дар он ҷо истода буданд, ба онҳо гуфтанд: "Чӣ кор доред, ки курраро воз мекунед?" 6. Ба ҷавоби онҳо он чиро гуфтанд, ки Исо фармуда буд; ва онҳоро ба ҳоли худ гузоштанд. 7. Ва курраро назди Исо оварда, ҷомаҳои худро бар он афканданд, то бар он савор шуд. 8. Бисъёр касон ҷомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд. 9. Ва онҳое ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд; "Хӯшаъно! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд! 10. "Муборак аст малакути падари мо Довуд, ки ба исми Худованд меояд! Хӯшаъно дар арши аъло!" 11. Ва Исо ворида

Ерусалим шуда, ба маъбад даромад; ва ҳама чизро аз назар гузаронд, ва чун рӯз бевақт шуда буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Ҳини рафт. *Дарахти анҷири бемева*. 12. Рӯзи дигар, чун аз Байт-Ҳини берун омаданд, гурусна монд; 13. Ва аз дур дарахти анҷирро, ки барг дошт, дида, омад, то шояд чизе бар он биёбад; чун наздик шуд, ҷуз баргҳо чизе наёфт, зеро ки мавсими анҷир ҳанӯз нарасида буд. 14. Ва Исо ба он гуфт: "Пас аз ин то абад касе аз ту мева нахӯрад". Ва шогирдонаш инро шуниданд. *Пок кардани маъбад*. 15. Ба Ерусалим омаданд. Исо ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар маъбад харидуфуруш мекарданд, оғоз намуд; мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурушонро чаппа кард; 16. Ва нагузошт, ки касе чизеро аз миёни маъбад бардошта гузарад. 17. Ва онҳоро таълим дода, мегуфт: "Оё навишта нашудааст, ки "хонаи Ман хонаи ибодати ҳамаи халқҳо номида хоҳад шуд"? Аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед". 18. Чун китобдонон ва саркоҳинон шуниданд, дар тараддуди он шуданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат расонанд; зеро аз Ӯ метарсиданд, чунки тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат буданд. 19. чун рӯз бевақт шуд, Ӯ аз шаҳр берун рафт. 20. Бомдодон, вақте ки мегузастанд, дарахти анҷирро диданд, ки то реша хушк шудааст. 21. Ва Петрус ба ёд оварда, гуфт: "Эй Устод! Инак дарахти анҷире ки нафрин кардай, хушк шудааст". *Дуои имон*. 22. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: 23. "Ба Худо имон оваред. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯх гӯяд: "Бархоста, худро дар баҳр афкан", ва дар дили худ шак надошта бошад, балки яқин дорад, ки он чи гӯяд мешавад, - ҳар чӣ гӯяд ба вай ато хоҳад шуд. 24. "Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунед, яқин бидонед, ки онро пайдо хоҳед кард, - ва ба шумо ато хоҳад шуд. 25. "Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранҷу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро афв намоед, то ки Падари шумо низ ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад; 26. "Аммо агар афв накунад, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад". *Масъалаи қудрати Исо*. 27. Боз ба Ерусалим омаданд. Ва ҳангоме ки Ӯ дар маъбад мегашт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон назди Ӯ омада, 28. Гуфтанд: "Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст, то ин корҳоро кунӣ?" 29. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: "Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ба Ман ҷавоб диҳед; он гоҳ Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам; 30. "Таъмиди Яҳъё аз осмон буд, ё аз инсон? Ба Ман ҷавоб диҳед". 31. Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: "Агар гӯем, ки "аз осмон буд", Ӯ бигӯяд: "Пас чаро ба вай имон наовардед?" 32. "Ва агар гӯем, ки "аз инсон буд" - аз мардум метарсиданд; зеро ки ҳама Яҳъёро наби барҳақ медонистанд. 33. Ба Исо ҷавоб дода гуфтанд: "Намедонем". Исо ҳам ба ҷавоби онҳо гуфт: "Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам".

Инчили марқӯс Боби дувоздахум(12) Масал дар бораи тоқдорони бадкор. 1. Пас бо масалҳо ба онҳо оғози сухан намуда, гуфт: "Касе тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште сохт, бурҷе барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт. 2. "Чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор аз тоқдорон бигирад, 3. "Декин онҳо вайро дошта заданд ва тиждаст равона карданд. 4. "Боз хизматгори дигарро назди онҳо фиристод; вайро низ сангборон карда, сарашро кафонданд ва дашном дода пеш карданд. 5. "Боз як нафари дигарро фиристод; вайро куштанд; ва бисъёр касони дигарро - баъзеро заданд ва баъзеро куштанд. 6. "Як писари азизаш буд, ва дар охир вайро низ назди онҳо фиристода, дар дили худ гуфт: "Аз писарам шарм хоҳанд дошт". 7. "Лекин тоқдорон ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бидушем, то мерос аз онҳо мо гардад". 8. "Вайро дастгир карда, куштанд ва аз тоқзор берун бароварда партофтанд. 9. "Пас соҳиби тоқзор чӣ хоҳад кард? Омада, тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд. 10. "Магар ин Навиштаро нахондаед: "Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид: 11."Ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст?" 12. Ва хостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд; зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо гуфта буд; пас Ӯро вогузошта рафтанд. *Масъалаи хироч*. 13. Ва чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиёнро назди Ӯ фиристоданд, то Ӯро аз суханаш афтонанд. 14. Онҳо омада, ба Ӯ гуфтанд: "Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳасти ва аз касе парвое надорӣ, зеро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ; оё ба қайсар қизья додан ҷоиз аст ё не? Бидиҳем ё надидем?" 15. Аммо Ӯ риёкориҳои онҳоро даръёфта, гуфт: "Чаро Маро меозмоед? Диноре ба Ман биёред, то онро бубинам". 16. Онҳо оварданд. Он гоҳ ба онҳо гуфт: "Ин сураат ва гаҳам аз онҳо кист?" Онҳо ба Ӯ гуфтанд: "Аз онҳо қайсар". 17. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: "Он чи аз онҳо қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз онҳо Худост - ба Худо". Ва аз ҷавоби Ӯ дар ҳайрат монданд. *Дар бораи эҳёи мурдагон*. 18. Ва саддуқийён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ӯ омада, пурсиданд: 19. "Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст: "Агар бародари касе бимирад ва зане аз худ

гузошта ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад, ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад". 20. "Ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; 21. "Вайро дуюмин ба зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; сеюм низ ҳамчунин. 22. "Ҳамаи он ҳафт вайро гирифтанд ва насле нагузоштанд. Баъд аз ҳама зан низ мурд. 23. "Пас, дар қиёмат, ки ҳама эҳёе хоҳанд шуд, вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба зан гирифта буданд". 24. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: "Магар гумроҳ нестед аз он рӯ, ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро? 25. "Зеро, ҳангоме ки аз мурдагон эҳёе мешаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагон дар осмон мебошанд. 26. "Аммо дар бораи мурдагон, ки эҳёе мешаванд, магар дар китоби Мусо нахондаед, ки чӣ сон Худо дар назди бутта ба вай гуфт: "Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб"? 27. "Вай на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон. Пас шумо бисе гумроҳ шудаед". *Аҳкоми бузургтарин*. 28. Яке аз китобдонон, чун мубоҳисаи онҳоро шунида, дид, ки ба онҳо ҷавоби некӯ дод, пеш омада, аз ӯ пурсид: "Аввалини ҳамаи аҳком кадом аст?" 29. Исо ба вай ҷавоб дод: "Аввалини аҳком ин аст: "Бишнава, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди ягона аст; 30. "Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор"; аввалин аҳком ҳамин аст! 31. "Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор"; ҳукми дигаре бузургтар аз инҳо нест". 32. Китобдон ба ӯ гуфт: "Офарин, эй Устод! Ту рост гуфти, ки Худо ягона аст ва ҷуз ӯ дигаре нест; 33. "Ва ӯро бо тамоми дил ва бо тамоми идрок ва бо тамоми қувват дӯст доштан ва ёри худро мисли худ дӯст доштан аз ҳамаи қурбониҳои сӯхтани ва ҳадияҳои афзалтар аст". 34. Чун Исо дид, ки вай оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт: "Ту аз Малакути Худо дур нести". Пас аз он касе ҷуръат накард, ки аз ӯ чизе пурсад. *Исо - ҳам писари Довуд ва ҳам Худованди Давуд*. 35. Ва ҳангоме ки Исо дар маъбад таълим мебуд, савол дода, гуфт: "Чӣ сон китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст? 36. "Ва ҳол он ки худи Довуд бар тибқи Рӯҳулқудс мегӯяд: "Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зеро пои Ту андозам"". 37. "Инак худи Довуд ӯро Худованд меномад: пас чӣ сон ӯ писари вай будааст?" Ва мардуми бисёр каломи ӯро бо хушнӯдӣ мешуниданд. *Риёкории китобдонон*. 38. Ва ӯ онҳоро таълим дода, мегуфт: "Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд ҷомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва дар бозорҳои табрик бишнавад, 39. "Ва дар курсиҳои аввали қуништҳои ҷой бигиранд ва дар зиёфатҳои болонишин шаванд; 40. "Онҳо, ки хонаҳои бевазанонро фуру мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиҳанд, аз ҳама саҳттар маҳкум хоҳанд шуд". *Фулуסי бевазан*. 41. Ва Исо дар муқобили ганчина нишаста нигоҳ мекард, ки чӣ сон мардум ба ганчина пул меандозанд. Аксари сарватдорон бисёр меандохтанд. 42. Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки ним тин мешавад. 43. Пас шогирдонашро пеши Худ хонда, гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи ононе ки ба ганчина андохтанд, бештар дод; 44. "Зеро ҳама аз зиёдатии худ доданд, лекин вай аз камбағалии худ ҳар чӣ дошт, андохт, яъне тамоми нафақаи худро дод".

Инчили марқӯс Боби Сездаҳум(13) Дар бораи омадани Исо. Заволи маъбад. 1. Чун Исо аз маъбад мебаромад, яке аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: "Эй Устод! Бингар, чӣ навъ санғҳо ва чӣ навъ иморатҳост!" 2. Исо ба ҷавоби вай гуфт: "Ин иморатҳои бузургро мебинӣ? Ҳамаи ин хароб хоҳад шуд, ба дараҷае ки санге бар санге нахоҳад монд". 3. Ва чун ӯ бар кӯҳи Зайтун дар муқобили маъбад нишаста буд, Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс ба танҳои аз ӯ пурсиданд: 4. "Моро огоҳ кун, ки ин кай воқеъ мешавад, ва аломати рӯй додани ҳамаи ин чӣ гуна аст?" 5. Он гоҳ Исо дар ҷавоби онҳо ба гуфтан оғоз намуд: "Ҳушёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад; 6. "Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам, ва мардуми бисёрро гумроҳ кунанд. 7. "Аммо чун ҷанғҳо ва овозаи ҷанғҳоро бишнавед, натарсед: зеро ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест. 8. "Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо рӯй хоҳад дод, ва қаҳтиҳо ва ошӯбҳо падид хоҳад омад. Инҳо ибтидои дардҳост. 9. "Лекин шумо худро эҳтиёт кунед; зеро шуморо ба маҳкамаҳо хоҳанд кашид, ва дар қуништҳои тозиёна хоҳанд зад, ва шуморо назди ҳокимону подшоҳон ба хотири Ман ҳозир хоҳанд кард, то барои онҳо шаҳодате гардад. 10. "Ва лозим аст, ки Инчил аввал дар байни тамоми халқ мавъиза карда шавад. 11. "Чун шуморо барои таслим кардан гирифта баранд, пешаки ғамхорӣ ва андеша накунад, ки чӣ бояд бигӯед; балки он чи дар он соат ба шумо ато шавад, онро бигӯед: зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст. 12. "Он гоҳ бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд. 13. "Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир

сабр кунад, начот хоҳад ёфт. *Мусибати бузург*. 14. "Чун кароҳати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷое ки намебояд, бар по бубинед, - ҳар кӣ хонад, дарк кунад, - он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯхистон гурезанд; 15. "Ва ҳар кӣ бар бом бошад, поён нафурояд ва барои гирифтани чизе ба хонаи худ надарояд; 16. "Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад. 17. "Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём! 18. "Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон рӯй надиҳад. 19. "Зеро дар он айём чунон мусибате хоҳад шуд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офарид, то ҳол нашудааст ва бори дигар нахоҳад шуд. 20. "Ва агар Худованд он айёмро кӯтоҳ намекард, касе начот намеёфт; лекин аз барои баргузидагоне ки ӯ интиҳоб намудааст, он айёмро кӯтоҳ кардааст. 21. "Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: "Инак Масеҳ дар ин ҷост", ё "дар он ҷост", - бовар накунад. 22. "Зеро масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд. 23. "Лекин шумо хушбӯр бошед; инак, Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам. *Омадани Писари Одам*. 24. "Лекин дар он айём, пас аз он мусибат, офтоб хира шавад ва моҳ рӯшноии худро надиҳад. 25. "Ва ситорагон аз осмон фуру резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд. 26. "Он гоҳ Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрӯҳо меояд. 27. "Ва он гоҳ ӯ фариштагони Худо фиристода, баргузидагони Худо аз чор ҷониб, аз канори замин то канори осмон фароҳам хоҳад овард. *Масал дар бораи дарахти анҷир*. 28. "Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред; чун шоҳааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст; 29. "Ҳамчунин шумо чун дидед, ки ин чизҳо воқеъ шудааст, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст. 30. "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд. 31. "Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест. 32. "Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падар, касе намедонад, на фариштагони осмон, на Писар. 33. "Пас, барҳазар ва бедор бошед ва дуо гӯед; зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад. *Дар интизори омадани Худованд бедор бошед*. 34. "Монанди касе ки ба сафар рафта ва хонаи худро тарк карда, ба хизматгорони худ ихтиёр дод ва барои ҳар яке шуғли ҳосе муқаррар намуд ва дарбонро фармуд, ки бедор бошад. 35. "Пас, бедор бошед; зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, дар шом, ё ними шаб, ё ҳангоми бонги хурӯс, ё бомдодон; 36. "Мабодо ногаҳон омада, шуморо хуфта ёбад. 37. "Аммо он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: "Бедор бошед".

Инҷили марқӯс Боби Чордахум(14) *Суиқасд ба муқобили Исо*. 1. То иди фисҳ ва фатир ду рӯз монда буд; саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки чӣ сон бо ҳила ӯро дастгир карда, ба қатл расонанд; 2. Лекин мегуфтанд: "На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад". *Марьями сокини Байт-Ҳинӣ бар Исо рағани атрафшон мерезад*. 3. Ва ҳангоме ки ӯ дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯни махавӣ назди суфра нишаста буд, - зане бо зарфи гачини рағани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо омад ва зарфро шикаста, бар сари ӯ рехт. 4. Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: "Чаро ин рағани атрафшон талаф шуд? 5. "Зеро онро ба зиёда аз сесад динор фурухта, ба мискинон тақсим карда додан мумкин буд". Ва он занро сарзаниш карданд. 6. Лекин Исо гуфт: "Вайро ором гузоред; чаро вайро хичил мекунед? Вай барои Ман коре некӯ кард. 7. "Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки бихоҳед, ба онҳо эҳсон карда метавонед; лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам. 8. "Вай он чи метавонист, ба ҷо овард: Бадани Маро барои дафн пешакӣ тадҳин кард. 9. "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инҷил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай эиқр хоҳад ёфт". *Паймони таслимкунанда бо саркоҳинон*. 10. Ва Яҳудои Исқарьют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, пеши саркоҳинон рафт, то ки ӯро ба онҳо таслим кунад. 11. Онҳо чун сухани вайро шуниданд, шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд. Вай дар ҷустуҷӯи ғурсати мувофиқ буд, ки ӯро таслим кунад. *Фисҳи охири*. 12. Дар рӯзи аввали иди фатир, ки барои фисҳ курбонӣ мекарданд, шогирдонаш ба ӯ гуфтанд: "Кучо меҳоҳӣ, ки фисҳро бихӯрӣ, то рафта тайёр кунем?" 13. Пас ду нафарро аз шогирдонаш фиристода, ба онҳо гуфт: "Ба шаҳр биравед; марде ба шумо рост хоҳад омад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақиби вай равона шавед, 14. "Ба кучо ки дарояд, ба соҳиби хона гӯед: "Устод мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо фисҳро бо шогирдони Худ бихӯрам?" 15. "Вай ба шумо болохонаи калони мафрушу тайёрро нишон медиҳад; дар он ҷо барои мо тайёри бинед". 16. Шогирдонаш равона шуда, ба шаҳр омаданд ва, чунон ки ӯ гуфта буд, ёфтанд; ва фисҳро омода карданд. *Фисҳ*. 17. Бегоҳи рӯз ӯ бо он дувоздаҳ омад. 18. Ва ҳангоме ки нишаста таом меҳӯрданд, Исо гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён, ки бо Ман таом меҳӯрад, Маро таслим хоҳад кард". 19. Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар ба ӯ гуфтанд: "Оё он манам?" Ва дигаре: "Оё он манам?" 20.

Лекин Ү ба ҷавоби онҳо гуфт: "Яке аз дувоздах, ки бо Ман даст дар табақ меандозад. 21. "Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ү навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: Барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт". *Таоми шои муқаддас*. 22. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: "Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст". 23. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дод; ва ҳама аз он нӯшиданд. 24. Ва ба онҳо гуфт: "Ин аст Хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисъёр касон рехта мешавад. 25. "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Худо маи тоза бинӯшам". *Имтиҳони имони шогирдон*. 26. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд. 27. Ва Исо ба онҳо гуфт: "Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: "Ҷўпнро мезанам, ва ғўсфандон пароканда хоҳанд шуд". 28. "Аммо пас аз эҳё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт". 29. Петрус ба Ү гуфт: "Агар ҳама ба васваса афтанд ҳам, ман намеафтам". 30. Исо ба вай гуфт: "Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ту ҳоло, дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард". 31. Лекин вай бо қидду ҷаҳди зиёдтар мегуфт: "Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро ҳаргиз инкор накунам". Дигарон низ ҳамчунон гуфтанд. *Исо дар Ҷатсамонӣ маҳзун мешавад ва дуо мегӯяд*. 32. Ба мавзее омаданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт; ва Ү ба шогирдонаш гуфт: "Дар ин ҷо бинишined, то Ман дуо гӯям". 33. Ва Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо Худ бурд; ва дар изтироб афтод ва дилтанг шуд. 34. Ва ба онҳо гуфт: "Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед". *Дуои якум*. 35. Ва, каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, он соат аз Ү бигзарад; 36. Ва гуфт: "Аббо, Падарам! Ҳама чиз назди Ту мумкин аст; ин косаро аз Ман бигзарон; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту". 37. Ва омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: "Эй Шимъун! Ту хуфтаӣ? Оё натавонистӣ соате бедор бошӣ? 38. "Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед; рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм натавон". *Дуои дуюм*. 39. Ва боз рафта бо ҳамон суханон дуо гуфт. 40. Ва баргашта, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд; ва онҳо намедонистанд, ки ба Ү чӣ ҷавоб диҳанд. *Дуои сеюм*. 41. Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: "Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Вассалом, соат расидааст; инак Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад; 42. "Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад". *Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо*. 43. Ва дарҳол, ҳанӯз ки Ү сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздах буд, ва бо вай мардуми бисъёре аз чониби саркоҳинон, китобдонон ва пирон бо шамшеру таёқҳо омаданд. 44. Таслимкунандаи Ү ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: "Ҳар киро бибӯсам, Ү ҳамон аст; Үро дастгир кунеду бо эҳтиёт баред". 45. Ва чун омад, дарҳол ба Ү наздик шуда, гуфт: "Эй Устод! Эй Устод!" Ва Үро бӯсид. 46. Ва онҳо дастҳои худро бар Ү андохта, Үро гирифтанд. *Исоро ҳама тарк карданд*. 47. Аммо яке аз ҳозирон шамшери худро кашида, ба ғуломи саркоҳин заду як гӯши вайро бурида партофт. 48. Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: "Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед; 49. "Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам ва таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед; лекин бигзор Навиштаҳо ба амал ояд". 50. Он гоҳ ҳама Үро вогузошта, гурехтанд. 51. Ҷавоне ҷисми бараҳнаи худро ба чодире печонда, аз ақиби Ү мерафт; ва сарбозон вайро дастгир карданд. 52. Лекин вай чодирро партофта, тани бараҳна аз дасти онҳо гурехт. *Исо ба ҳузури пирон*. 53. Ва Исоро назди саркоҳин оварданд; ва тамоми саркоҳинон ва пирон ва китобдонон назди вай гирд омаданд. 54. Петрус аз дур, то даруни ҳавлии саркоҳин, аз паи Ү равона шуда, бо хизматгорон нишаст ва назди оташ худро гарм мекард. 55. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Үро ба қатл расонанд, лекин наёфтанд. 56. Зеро бисъёр касон бар зидди Ү шаҳодати бардурӯғ доданд, лекин ин шаҳодатҳо ба яқдигар мувофиқ набуд. 57. Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ү шаҳодати бардурӯғ дода, гуфтанд; 58. "Мо шумидем, ки Ү мегуфт: "Ман ин маъбади бо дасти одам сохташударо вайрон мекунам ва дар се рӯз дигареро бино мекунам, ки бо дасти одам сохта нашуда бошад"". 59. Лекин чунин шаҳодати онҳо низ мувофиқ набуд. 60. Пас саркоҳин бархост ва дар меёна истода, аз Исо пурсид: "Чаро Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?" 61. Аммо Ү хомӯш монд ва ҳеҷ ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ү пурсида, гуфт: "Оё Ту Масех, Писари Худои Мутабаррак ҳастӣ?" 62. Исо гуфт: "Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд". 63. Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро дарронда, гуфт: "Дигар ба шохидон чӣ ҳоҷат дорем? 64. "Шумо қуфрро шумидед; чӣ мулоҳиза доред?" Пас ҳама Үро айбдор карда, сазовори марг донистанд. 65. Ва баъзе касон ба сару рӯи Ү туф кардан гирифтанд ва рӯяшро пӯшида, Үро мезаданд ва мегуфтанд, ки:

"Нубувват кун". Ва хизматгорон Ёро торсаки мезаданд. *Петрус Худованди худро инкор мекунад*. 66. Ҳангоме ки Петрус дар поён, дар рӯи ҳавли буд, яке аз канизони саркоҳин омад 67. Ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба вай нигоҳ карда, гуфт: "Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ". 68. Лекин вай инкор карда, гуфт: "Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ". Ва ба ҳавлии берун рафта буд, ки хурӯс бонг зад. 69. Каниз бори дигар вайро дида, ба ҳозирон гуфт: "Ин яке аз онҳост". 70. Вай бори дигар инкор кард. Пас аз муддате ҳозирон ба Петрус гуфтанд: "Дар ҳақиқат ту яке аз онҳо мебошӣ; зеро ки ту аз Ҷалил ҳастӣ ва лаҳҷаи ту ҳамон хел аст". 71. Лекин вай ба савганду қасам хӯрдан оғоз намуда, гуфт: "Он Одамро, ки мегӯед, намешиносам". 72. Ҳамон дам хурӯс бори дуюм бонг зад. Он гоҳ петрус сухани Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: "Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард". Ва оғоз ба гиристан намуд.

Инчили марқӯс Боби Понздаҳум(15) Исо ба ҳузури Пилотус. 1. Бомдодон фавран саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯрои пирон машварат карданд ва Исоро баста бурданду ба Пилотус таслим карданд. 2. Пилотус аз Ё пурсид: "Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?" Ё ҷавоб дода гуфт: "Ту мегӯӣ". 3. Ва саркоҳинон Ёро бисъёр айбдор мекарданд. 4. Пилотус боз аз Ё пурсид: "Ту ҳеч ҷавобе намедихӣ? Бингар, ки чӣ қадар Туро айбдор мекунад". 5. Лекин Исо боз ҳеч ҷавоб надод, ба тавре ки Пилоус дар ҳайрат монд. *Исо не, балки Бараббос*. 6. Дар ҳар ид вай як бандиро, ки мехостанд, барои онҳо озод мекард. 7. Бараббос ном касе бо шариконаш дар ҳабс буд, ки онҳо дар вақти исьён одам кушта буданд. 8. Ва мардум фаръед зада, илтимос карданд, ки он чиро, ки ҳамеша барои онҳо мекард, ба ҷо оварад. 9. Вай ба ҷавоби онҳо гуфт: "Оё мехоҳед, Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?" 10. Зеро медонист, ки саркоҳинон Ёро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд. 11. Лекин саркоҳинон мардумро барангехта буданд, ки Бараббосро барои онҳо озод кунад, беҳтар аст. 12. Пилотус боз ба ҷавоби онҳо гуфт: "Пас чӣ мехоҳед бикунам бо он Касе ки Ёро Подшоҳи Яҳудиён меномед?" 13. Онҳо боз фаръед заданд: "Ёро маслӯб кун!" 14. Пилотус ба онҳо гуфт: "Ё чӣ бадӣ кардааст?" Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръед заданд: "Ёро маслӯб кун!" 15. Пас Пилотус, мардумро хушнӯд карданӣ шуда, Бараббосро барои онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, барои маслӯб кардан таслим кард. *Тамасхур ва таҳқир кардани Исо*. 16. Ва сарбозон Ёро ба даруни ҳавли, яъне ба сарбозхона бурданд ва тамоми фавҷро гирд оварданд; 17. Ва ҷомаи арғувон ба Ё пӯшонданд ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд; 18. Ва оғоз ба салом намуданд: "Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!" 19. Ва қамиш бар сараш заданд ва бар Ё туф карданд ва, зону зада, ба Ё таъзим карданд. 20. Паз аз он ки Ёро бисъёр истеҳзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси худашро пӯшонданд ва Ёро берун бурданд, то маслӯбаш кунанд. 21. Ва роҳгузареро аз Қурин, ки Шимъун ном дошт ва падари Исқандар ва Руфус буд ва аз саҳро меомад, маҷбур карданд, ки салиби Ёро бардорад. 22. Ва Исоро ба ҷое бурданд, ки Ҷолҷолто, яъне "Ҷои косахонаи сар" ном дошт. 23. Ва шароби бо мур омехтаро барои нӯшиданаш доданд; лекин Ё нанӯшид. *Маслӯб кардани Исо ва мамоти Ё*. 24. Ононе ки Ёро маслӯб карданд, либоси Ёро қуръа партофта тақсим карданд, то ҳар кас чизе бигирад. 25. Ва соати сеюм буд, ки Ёро маслӯб карданд. 26. Ва бар Ё чунин айбномае навишта шуда буд: "Подшоҳи Яҳудиён". 27. Бо Ё ду роҳзанро, яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслӯб карданд. 28. Пас ба амал омад он Навиштае ки мегӯяд: "Аз ҷинояткорон шумурда шуд". 29. Ва роҳгузарон Ёро дашном дода ва сар чунбонда, мегуфтанд: "Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни! 30. "Худатро наҷот дода, аз салиб фурӯд ой". 31. Ҳамчунин саркоҳинон ва китобдонон Ёро истеҳзо карда, ба якдигар мегуфтанд: "Дигаронро наҷот медод, лекин Худашро наҷот дода наметавонад! 32. "Масеҳ, Подшоҳи Исроил, бигзор акнун аз салиб фурӯд ояд, то бубинем ва имон оварем". Ва онҳое ки бо Ё маслӯб шуда буданд, Ёро дашном медоданд. 33. Чун соати шашум расид, тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гурифт. 34. Ва дар соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръед зада, гуфт: "Элӯҳӣ, Элӯҳӣ! Ламма сабақтанӣ?", яъне: "Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардаӣ?" 35. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: "Инак, Ильёсро меҳонад". 36. Пас шахсе шитоб карда, исфанҷеро аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, ба Ё нӯшониданӣ шуд ва гуфт: "Биистед, бубинем, ки оё Ильёс меояд, то Ёро фурӯд оварад?" 37. Лекин Исо садои баланде бароварда, ҷон дод. 38. Ва пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд. 39. Мирисаде ки рӯ ба рӯи Ё меистод, чун дид, ки Ё бо чунин садо ҷон дод, гуфт: "Ба ростӣ ин Одам Писари Худо буд". 40. Якчанд зан низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд: аз он ҷумла Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъқуби кӯчак ва Йӯсе буд, ва Салӯмит, 41. Ки ҳангоми дар Ҷалил буданаш аз ақиби Ё мерафтанд ва ба Ё хизмат мекарданд, ва бисъёр занони дигар, ки ҳамроҳи Ё ба Ерусалим омада буданд. *Дафни Исо*. 42. Ва чун шом шуд,

зеро ки рӯзи чумъа, яъне бегоҳи шанбе буд, 43. Юсуф ном шахсе аз Ҳаромот, узви намоёни шӯро, ки худаш низ интизори Малакути Худо буд, омад ва ҷасорат карда назди Пилотус даромад ва Ҷасади Исоро талаб кард; 44. Пилотус дар ҳайрат афтод, ки Ӯ зуд фавтидааст; ва юзбоширо талабида, аз вай пурсид, ки оё фавтид? 45. Ва чун аз юзбошӣ фаҳмид, Ҷасадро ба Юсуф дод. 46. Вай катоне харида ва Ҷасадро аз салиб фуруварда, ба он катон печонд ва ба қабре ки дар дохили санг тарошида буд, ниҳод; ва сангеро бар дари қабр ғелонд. 47. Ва Марьями Маҷдалия ва марьями модари Йӯсе диданд, ки кучо гузошта шуд.

Инчили марқӯс Боби Шонздаҳум(16)

Эҳъёи Исо ва воқеаҳои ин рӯз. 1. Баъд аз гузаштани шанбе, Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Ёқуб буд, ва Салӯмит ҳанут хариданд, то рафта Ӯро тадҳин кунанд. 2. Ва сахари рӯзи якшанбе, чун офтоб тулӯ кард, онҳо ба сари қабр омаданд, 3. Ва ба ҳамдигар меғуфтанд: "Сангро аз дари қабр барои мо кӣ меғелонад?" 4. Чун нигаристанд, диданд, ки санг ғелонда шудааст; ва ҳол он ки он бисъёр бузург буд. 5. Ва чун ба қабр даромаданд, ҷавонеро дар тарафи рост нишаста диданд, ки либоси сафед дар бар дошт; ва ҳайрон шуданд. 6. Вай ба онҳо гуфт: "Ҳайрон нашавед. Исои Носирии маслубро ҷустуҷӯ мекунед; Ӯ эҳъё шуд ва дар ин ҷо нест. Инак ҷое ки Ӯро ниҳода буданд. 7. "Лекин рафта, ба шогирдони Ӯ ва ба Петрус гӯед, ки Ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ӯро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид". 8. Ва зуд баромада, тозон аз пеши қабр рафтанд; онҳоро ларза ва даҳшат фаро гирифта буд, ва ба касе чизе нагуфтанд, зеро ки метарсиданд. *Фармоиш дар бораи вазифа.* 9. Саҳари рӯзи якшанбе эҳъё шуда, аввал ба Марьями Маҷдалия, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд, зоҳир шуд. 10. Вай рафта, ба ҳамроҳони Ӯ, ки гириёну нолон буданд, хабар дод; 11. Лекин онҳо, чун шуниданд, ки Ӯ зинда аст, ва Ӯро вай дидааст, - бовар накарданд. 12. Баъд аз он ба сурати дигар ба ду нафари онҳо, ки ба деҳа мерафтанд, дар роҳ зоҳир шуд. 13. Ва онҳо баргашта, ба дигарон хабар доданд; лекин ба онҳо низ бовар накарданд. 14. Ниҳоят ба он ёздаҳ, ки дар сари суфра нишаста буданд, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва дилсаҳтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳое ки Ӯро эҳъёшуда дида буданд, бовар накардаанд. 15. Ва ба онҳо гуфт: "Ба тамоми олам биравед ва Инчилро ба ҳамаи махлуқот мавъиза кунед. 16. "Ҳар кӣ имон оварда, таъмид ёбад, наҷот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд. 17. "Ва ин аломот ҳамроҳи имондорон хоҳад буд: ба исми Ман девҳоро берун кунанд ва ба забонҳои нав сухан гӯянд; 18. "Ва морҳоро гиранд; ва агар заҳри қотиле бихӯранд, ба онҳо осеб нарасонад; ва даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд". *Сууди Исо.* 19. Ва Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан гуфт, ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишаст. 20. Ва онҳо берун рафта, дар ҳар ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд ба онҳо мадад мерасонд ва бо аломоти баъдина каломро собит мегардонд.

www.ibtnet.org - [here you can buy the printed tajik bible.](#)

[hier kann man die Print-Ausgabe der Tadschikischen Bibel bestellen](#)